

e-UKRUDT
Zen-buddhistisk Tidsskrift

Nr. 7, maj 2011

(Version 0.75)

e-UKRUDT udgives af en gruppe aktive zenbuddhister med base i København.

Redaktionsgruppe: Lars Læssøe-Larsen, Claus Nordstrøm, Michael Osterwald-Lenum, Tim Pallis og Henrik Hjort Sørensen.

Ansvarshavende redaktør: Michael Osterwald-Lenum.

Layoutgruppe: Lars Læssøe-Larsen og Michael Osterwald-Lenum.

ISSN: 1604-0996

Copyright © Zenbuddhistisk forening, København og forfatterne.

Indholdsfortegnelse

1. **Indledning** af Michael Osterwald-Lenum
2. **Zendigte fra Korea** oversat af Henrik Hjort Sørensen
3. **Koreansk dharmatale af Kusans mester** nedskrevet af Dorrit Wagner
4. **Fra Rinzais optegnelser**, oversat af Tim Pallis
5. **Motiver** af Ansan Hoshin sensei, oversat af Tim Pallis

Afslutningen af redaktionen: 2011.05.24

*Den redaktionelle bearbejdning af det foreliggende nummer af e-tidsskriftet **e-Ukrudt** er endeligt blevet færdig, efter at have ligget stille i mange måneder fra i efteråret 2009. Det er derfor endnu en gang en stor fornøjelse af kunne præsentere dette nye nummer (syv) for den interesserede læserkreds.*

INDLEDNING:

2010 vil blive husket med en vis sorg fordi vi ikke mere har to af vestens store zenmestre blandt os: **John Daido Looi** og **Robert Aitken**, amerikanere med dharmarod gennem **Taizan Maezumi** henholdsvis **Koun Yamada**. De vil begge blive husket for at have gjort et seriøst arbejde på at frembringe en zenbuddhisme der tager afsæt i de vestlige samfunds vilkår, krav og idealer. Begge har som del af dette afgørende arbejde beskæftiget sig med buddhistisk etik, herunder hvilke krav som må stilles til zenbuddhistiske læreres adfærd, ikke mindst i relation deres elever. Et grelt eksempel på en lærer der tilsyneladende ikke har overholdt denne standard er, sidst i året 2010, kommet for dagen med afsløringerne af **Eido Tai Shimanos** overgreb, gennem hele hans mere end 40-årige virke i USA, på et antal kvinder der har søgt ham som lærer, jf. følgende link:

<http://genkaku-again.blogspot.com/2010/02/eido-tai-shimano.html#comment-form>

Fremtiden må vise om ikke kun hans karakter men også hans dharmarod er så kompromitteret at uerfarne zeninteresserede må frarådes at opsøge også hans pt. fem efterfølgere, og i hvert fald oplyses om risikoen for overgreb som en del af 'pakken'.

I dette nummer af **eUkrudt** fortsætter vi med at offentliggøre materiale fra den koreanske tradition, dels zendigte oversat til dansk af **Henrik Hjort Sørensen**, og dels et håndnedskrevet dharmaforedrag på engelsk af **Kusans** mester, med kommentarer af **Kusan** selv. Det er især korrekturen af denne artikel der har voldt redaktøren vanskeligheder idet diverse sproglige spørgsmål har krævet konsultation af manuskriptet, samt spørgsmål om hvilke dele der er Kusans mesters udtalelser, og hvilke der er Kusans kommentarer eller egne udtalelser, ikke har været helt åbenbare.

Desuden fortsætter vi med et par ekstra godbidder fra Tim Pallis' hånd til inspiration i hverdagens praksis, dels hans oversættelse af dele af Rinzai-hovedværket, dels hans oversættelse af kapitel 28 "Motives" fra bogen: "Before Thinking. Saturday Morning Dharma Talks" af **Anzan Hoshin** sensei, abbed af "Zen Center of Ottawa" og "White Wind Zen Community" i Canada. **Anzan Hoshin** sensei tilhører, ifølge hans egne weboplysninger, **Hakukaze**-linien i Soto Zen Skolen.

Opfordring !

Redaktionen vil gerne opfordre til at (tidligere) aktive i zenmiljøet indsender deres beretning om personligt vigtige oplevelser i det danske zenmiljø over årene, som bidrag til den ansvarshavende redaktør. Resultaterne af disse bidrag vil efterhånden samlet set give en bred belysning af zenbuddhismens nyere historie i Danmark, og offentliggøres som enkeltstående bidrag eller som del af en sammenfattende beskrivelse, efter aftale. Benyt hertil venligst epostadressen: **michael.osterwaldenum@gmail.com**.

Zen Digte fra Korea, oversat fra koreansk af Henrik H. Sørensen

Uden Titel, T'aego (1301–1382)

I hvile manifesterer de tusinde fænomener sig,
I bevægelse, er der ikke én eksisterende ting.
Adskilt fra ikke-eksistens, hvad er det?
Efter frostens komme gror krysantemummerne tæt.

Ris med Pinjebark, Hamho (1367–1433)

Gribende skyerne, groende på klippen,
Bliver du gammel i de grønne bjerge.
Når alle bladene falder,
er det dig alene, som udholder kulden.
Vel vidende at stykker fra dit legeme har en god smag,
Lærer du menneskene, at kulden er dens årsag.

Gæsten uden Sind, Hyujong (1520-1604)

Bjergene er klipper uden nogen ide derom,
Skyerne er hvide uden nogen ide derom,
Iblandt dem er det ene ophøjede menneske,
Og han er gæsten uden nogen ide derom.

I Mesterens Hus i Ssangye Templet, Hyujong (1520–1604)

Hvide skyer foran og bagved bjerget,
Med den klare måne genspejlet i den østlige og vestlige bæk.
I en regn af faldne blomster sidder munken,
Gæsten lukker øjnene medens bjergets fugle kvidre.

Uden Titel, Chonggwan (1533–1608)

Undlad at realisere din egen natur,
Og erkend ikke dit sande sind.
Hvis du helt glemmer at dvæle i både natur og sind,
Så vil du opleve den tomme, klare måne genspejlet i vandet.

Om at Tæmme Oksen, T'aenung (1562–1649)

Over bjergbække søgte jeg oxen i øst og vest,
Over bjergbække vogtede jeg oxen i øst og vest,
Med frodigt duftende græs og vand i alle retninger.
Trods det, den slår sig i tøjret,
Så trænger den ikke ind på familiens majsmark.
Hvorfor egentligt holde dens hovede så stramt tilbage?

*****

KOREANSK DHARMA-TALE af Hyo Bong sunim, Kusan sunims mester.

Håndskrevet manuskript af *Dorrit Wagner*, renskrevet af *Lars Læssøe-Larsen*, efterredigeret af MOL.

Lecture given by Master *Hyo Bong* sunim in 1949 on the 15th day of the 5th month by lunar calendar. Commentary by Master *Kusan* sunim at *Song Kwang Sa* during a five-day record-sutra study. September 1981.

All dharmas are created in dependence upon conditions and from these conditions more continue to emerge.

If you intend to transcend birth and death, in the midst of a fire a lotus emerge.

Therefore don't dwell in a place where the Buddha is, without delay you should strive to find faith in the Buddha.

(*Gatha* chanted by Master *Kusan*)

Master *Hyo Bong* sunim ascended the dharma platform and said: "In the records of the Masters of old, it is said: "The spiritual bright light never darkens, it always shines forth. When you enter the door (of meditation) discard intellectual knowledge."

People practicing, after sometime, may get a little intellectual knowledge and then they may think: Is it not like this? By doing this they are deceiving themselves. Under no conditions should one deceive oneself. Sometimes one says: There are *maras* (demonic forces), there are *maras*. Actually the external *maras* are much smaller than one's own internal *maras*. Even when one is practicing, putting great effort, at some point, one may have such thoughts as: "Am I going rightly, am I going wrongly?" One is doubting oneself and this is one's internal *maras*. The Buddhas, the patriarchs and the good knowing advisors said, that if one practices in this manner then one will make much progress, but really is this right or wrong? One finds oneself thinking of this and of that,

but one doesn't know, what to do. The Buddhas have said this, the patriarchs have said that and other teachers have given yet other advices and so forth. If it is not like this, then how is it at all? One can't collect one's mind and therefore one starts doubting oneself. This is the biggest *mara*. Therefore all of us must first have faith. If one's faith is not firmly established, there will be no achievements.

In the *Avatamsaka Sutra* it is said:

“Faith is the Source of the Way and the Mother of Virtue”

One must definitely have faith. If one can't believe in oneself, it will be very difficult indeed to believe and put into practice the words of the Buddhas and the patriarchs. However, it is essential to believe in them. In that case what is it that one believes in? That is one's own mind, originally, is Buddha. This is what one must believe. (The Sutra continues):

“therefore help to produce and expand all good dharmas”

Since it is said one is Buddha, then one must certainly investigate and awakened. Eventually, one must perform the functions of a Buddha. In the realm of sentient beings, can one just keep on performing the functions of an animal? With such thought, self-reproach should arise. (The Sutra continues):

“One will not grasp at anything”

Even 1000 or 10,000 pieces of gold; one will be without any hindrances. Everything must quickly melt like a snowflake falling on a hot furnace. (The Sutra continues):

“The knot of (wrong) doubts will be cut through”.

To cut through wrong doubts means to cut through the *mara*, which arises from one's own self.

“Disentangle oneself from the flow of attachment”

This means even though since endless kalpas, from the union of the parent's cells, the body has been produced. Therefore one has great debt. But one will come to ruin through living under weight of this obligation. This, however, is not worthwhile. Therefore, one should stop the flow of

attachment. In this way one transcends the sufferings of birth and death. From where does the root of birth and death arise? It arises from attachment.

“(By doing this), one opens and sees the unsurpassable Way of Nirvana.”

This spiritual bright light is the bright light of one’s own original nature. This original nature is never destroyed. When this body is born, it is not born with it, when this body dies, it doesn’t die in its wake. For 10000 years it has shone brightly, it will never cease.

Cleverness and intellectual understanding are all forms of knowledge.

These, in turn, are aspects of sense consciousness.

Thought that is to investigate deeply and seek the Truth. So what is carrying this thought which is one’s master, is the original Truth of the Universe. It is spiritually bright and always shining. What is this really like?

One should investigate this and thereby one will enter directly into the Great Way. This is how it is. However I do not hear the Chinese character for “Way” with pleasure. Why!

Today, this mountain monk, especially for this assembly, opens wide the door. It is up to you to go in and go out, as you please.

All the Buddhas, and the patriarchs and all the good knowing advisors of this world have come in and out, only through this door. This mountain monk too comes in and out through this door. The assembly gathered here today, if you too would like to come in and out through this door. Come and follow me.

The great Master *Matsu*, from long ago, once drew a circle. Then he asked: “If you enter it, I’ll hit you, if you don’t enter it, I’ll hit you, what will you do?”

As for this mountain monk, if you enter it you won’t get hit, if you don’t enter it, you won’t get hit. What is the distance between the two? There is no need to talk again about this door, which has been opened wide by this mountain monk. However the circle drawn by *Matsu*, until now has not disappeared. Even now, it is appearing distinctly and clearly. Do all of you see this circle or not? If you happen to say that you have seen its form, then today you have seen *Matsu*, face to face.

O, assembly gathered here, say something about this circle. Don’t be concerned with entering and hitting and the not entering and hitting, just think of this circle, have you seen it, intimately or not?

At this point a monk sitting at his desk stood up and gave a very loud shout.
In response, the master said: "Before the sound, say something."
The monk answered: "The spiritual bright light, alone, appears."
The master said: "This alone is not sufficient."
The monk said: "If you say that this is not it, then how about: the root and the dusts have completely disappeared."
The master said laughing and said: "This is not it, either."
The monk continued: "But if this is not either, since it seems impossible to discuss the Buddha with the Venerable Master, I'll leave."
The monk gathered up his books, left the hall and waited outside on the veranda. The Master said: "this one, he is foolish." The monk then came back in and the lecture continued.

Thus it is said that this circle has always been. After a little while, *Kusan* sunim added: Wind is blowing, the green mountains are turning red.

Hyo Bong sunim added: if a disciple of the Buddha dwells in this land, he will certainly become the sambhogakaya form of the Buddha. Always when he is dwelling in the midst of things, whether walking, standing, sitting or lying, he is going mindfully, he is coming mindfully. Long ago and also now, this bright spiritual light of each one of us has been and is illuminating. It pervades both Heavens and Earth. There is nothing that abstracts or impedes it. There is no activity that evokes or responds or gives rise to conditions. If you believe these words immediately upon hearing them, you will not have to expend great effort. Since you are living in a perfect body (i.e. that of a Buddha) how can you claim that this task is beyond your strength. If you do not always have such capacity it would be like what's called riding a cow in search of a cow and carrying a fire while looking for a fire. All of you here, do you understand clearly? Master *Hyo Bong* added: As you throw your body off the 10,000 foot cliff (i.e.: Taking one more step off the 100 feet pole), whether in the past or the present, the original person is always the same (i.e.: The person from one's country of origin). Since this matter is originally pure and tranquil, when discussing it, what use can words and letters be? Only if all (delusive) minds disappear, pure wisdom is attained.

How is it that all minds can disappear? Does it mean that no thoughts are arising and there is quiet and tranquillity? No. Even when thinking, there is no thought. Even when moving, there is no movement. This is what is meant by "no thought".

You gathered here, when there is no attachment to phenomenal dharmas, while walking, standing, sitting, lying and talking, upon opening the mouth or winking the eyes there will be no defiled dharmas.

How pitiful! Now in the final age of the Buddhist teaching, many so-called students of meditation grasp at sounds and forms. Why by yourself don't you make the mind like empty space!

What does it mean to be empty like empty space? While practicing one may experience a certain emptiness and think that this is empty space. But this is not the case. Empty space is that which there is use, but nothing being used.

If one wishes to free oneself from birth and death, the mind should be like a withered tree or a piece of stone.

It is as simple as that. Both a withered tree and a stone are insentient matter. Like that you must proceed in a simple and unattached manner.

The mind must be like the cold ashes of an extinguished fire.

In this state discursive thought should be eliminated. One only acts in accordance with the conditions.

Then in this way, there will be a little natural correspondence. If this has not been possible, then it will never be possible to avoid the iron cudgel of old Yama. Would it not be pitiful if this human body was lost while wearing the monk's robes.

The Buddhas, the patriarchs and the good knowing advisors while wearing the Dharma robes became Buddhas and accomplished patriarchs. Although wearing the Dharma robes of the Buddha a practitioner could easily lose his human body if he doesn't awaken.

Gatha:

Opening one piece of the way of life for the people.

If you want to go quickly, go quickly,

if you want to go slowly, go slowly.

do as you wish.

The sun is setting and you have nowhere to lodge,

suddenly, beholding the bright moon, all dust is dispelled.

What is meant by this? While practicing you will reach a point where the way ahead seems *indistinct*. You do not know how to proceed. In that case a practitioner should proceed “*indistinctly*”. If the way is not completely *indistinct* due to his still-holding-on-to-discursive-thinking, then he is proceeding in the wrong way. If there is any consciousness present, which gives rise to attachment, then one is also proceeding in the wrong way. While going “*indistinctly*”, one will cross mountains, water, uncultivated fields, stones and thorns with much effort. But if one perseveres like that then suddenly the bright moon will arise. At that point, one is freed from suffering and finally obtains the 'body of peace' and a place of repose.

*****

FRA RINZAIS OPTEGNELSER, oversat af *Tim Pallis*

Den kinesiske zen mester *Lin-chi*, japansk *Rinzai*, levede og virkede i Kina i slutningen af *Tang* dynastiet (618-907). Man ved ikke, hvornår han blev født, men man ved, at han døde år 866. *Rinzai* er grundlægger af den ene af de tre nuværende zen skoler i Japan: *Rinzai*, *Soto* og *Obaku*. Denne store zen mesters fyndige ord blev nedskrevet af hans elever i nogle optegnelser, som hedder *Lin-chi Lu* eller *Rinzai Roku*. Jeg har oversat begyndelsen af denne tekst fra engelsk, ord som selv idag er meget levende og rammende:

Provins Guvernør *Wang* og hans embedsmænd bad mesteren sætte sig i den høje stol i Dharma hallen og sige et par ord. Mesteren satte sig i den høje stol og sagde: *"Idag vil denne bjergmunk ikke nægte jer ønsket om, at han skal sige noget. Men hvis jeg virkelig skulle vise jer, hvad buddhismen er ifølge de gamle zen mestre, kunne jeg faktisk slet ikke sige noget, og der ville ikke være noget fodfæste for jer at finde. Men siden jeg er blevet så vel modtaget her idag, vil jeg ikke skjule det væsentlige i zen skolen for jer. Nuvel! Er der en dygtig kriger til stede, som vil stille sig op i kamplinien og udfolde flaget. Lad ham vise hvad han duer til foran jer alle sammen."*

En munk spurgte: *"Hvad er buddhismens egentlige væsen?"* Mesteren råbte: *"KAAH!"* Munken bukkede og mesteren sagde: *"Som modstander i en argumentation er denne unge mand ganske god."*

En anden spurgte: *"Hvor kommer den sang du synger fra? Hvor kommer din stil fra?"* Mesteren sagde: *"Da jeg var hos min mester Huang-po (d. 850), spurgte jeg ham tre gange, og tre gange slog han mig."* Munken tøvede. Mesteren råbte: *"KAAH!"*, slog ham og sagde: *"Du kan ikke banke et søm ind i det tomme rum."*

En lærd akademiker spurgte: *"Buddhismens tre hovedstrømninger og tolv inddelinger af læren forklarer buddha-naturen ikke?"* *"Denne plet ukrudt er aldrig blevet luget"*, svarede mesteren. *"Men Buddha kunne ikke finde på at narre os"*, sagde den lærde. *"Hvor er Buddha?"* spurgte *Rinzai*. Akademikeren tav stille. *"Du troede nok du kunne få ram på mig i guvernørens nærværelse"*, sagde mesteren, *"Ud med dig! Du hindrer andre i at stille spørgsmål."*

Mesteren fortsatte: *"Det er for den 'store sags' skyld, at vi er forsamlede her idag. Er der andre, som har spørgsmål? Sig frem nu! I det øjeblik du åbner munden, har du allerede fjernet dig fra sagen. Hvorfor det? Ved I ikke hvad Buddha sagde: Sandheden er ikke i ordene, den er hverken*

begrænset eller betinget af noget. Da I ikke har tillid til dette, mundhugges vi her idag. Jeg er bange for, at jeg har sinket Guvernøren og hans embedsmænd og derved mørklagt buddha-naturen. Jeg må nok hellere trække mig tilbage. KAAH!", råbte mesteren og sagde: "I, som mangler tillid, vil aldrig få fred. Nu har I har stået længe nok, pas godt på jer selv."

En dag tog *Rinzai* til provinshovedstaden. Guvernør *Wang* bad mesteren indtage det høje sæde i dharma-hallen. Derefter rejste *Ma-yü* sig og spurgte: "*Medfølelsens gudinde Kuan-yin har tusind hænder og tusind øjne. Hvilket øje er det sande øje?*" Mesteren sagde: "*Medfølelsens gudinde Kuan-yin har tusind hænder og tusind øjne. Hvilket er det sande øje? Sig det nu! Sig det nu!*" *Ma-yü* trak derpå mesteren ned fra den høje stol og satte sig selv på den. Mesteren gik tæt hen til ham og sagde: "*Hvordan har du det?*" *Ma-yü* tøvede. Mesteren trak da *Ma-yü* ned fra stolen og satte sig igen på den. *Ma-yü* gik ud. Mesteren steg ned.

Mesteren indtog det høje sæde i Dharma-hallen og sagde: "*Inde i jeres røde kødklump er der et sandt menneske uden status, som hele tiden går ind og ud af ansigtet på jer. I, som endnu ikke har fundet ham, hold udkig!*" En munk rejste sig og spurgte: "*Hvad er det sande menneske uden status?*" Mesteren steg ned fra sit høje sæde, greb fat i munken og råbte: "*Sig det! Sig det!*" Munken skælvede. Idet han stødte ham fra sig, sagde mesteren: "*Det sande mennesket uden status, sikken en lorte pind!*" Derpå gik han tilbage til sin bolig.

Mesteren tog plads på det høje sæde. En munk kom frem og bukkede. Mesteren råbte af ham. "*Ærværdige lærer*", sagde munken, "*Vil De ikke nok lade være med at pippe af mig.*" "*Sig mig hvor jeg er faldet i?*" sagde mesteren. Munken råbte: "*KAAH!*"

En anden munk spurgte: "*Hvad er det essentielle i buddhismen?*"

Mesteren råbte: "*KAAH!*" Munken bukkede. Mesteren sagde: "*Sig mig om det var et godt råb eller ej?*" Munken sagde: "*Røveren bag busken er fuldstændig knust.*" "*Hvad var da min fejl*", spurgte mesteren. "*Det kan ikke tilgives to gange*", svarede munken. Mesteren råbte: "*KAAH!*"

Samme dag mødte de to overmunke for de to meditationshaller hinanden, og på samme tid råbte de *KAAH!*. Samme aften spurgte en munk mesteren: "*Hvem var gæst og hvem var vært?*" "*Man kunne klart skelne gæst fra vært*", sagde mesteren. Til alle de forsamlede sagde han nu: "*Hvis I ønsker at forstå mit udtryk 'gæst og vært', må I spørge overmunkene for de to haller.*" Derpå steg han ned.

Mesteren satte sig i den høje stol i hallen. En munk spurgte: *"Hvad er det essentielle i buddhismen?"* Mesteren hævede sin fluevisk. Munken råbte: *"KAAH!"* Mesteren slog ham. Igen spurgte en munk: *"Hvad er buddhismens inderste væsen?"* Mesteren hævede atter sin fluevisk. Munken råbte: *"KAAH!"* Mesteren råbte også *KAAH!*. Munken skælvede. Mesteren slog ham.

Så sagde mesteren: *"Den, som lever for sandheden, viger ikke tilbage fra at miste liv og legeme. Jeg var tyve år hos mester Huang-po. Tre gange spurgte jeg ham om det essentielle i buddhismen, og tre gange slog han mig af ren og skær hjælpsomhed. Det var som at blive kærtegnet af en duftende blomsterkvist. Nu kunne jeg godt tænke mig at smage stokken igen. Hvem kan gøre det?"* En munk trådte frem: *"Det kan jeg!"* Mesteren tog sin stok og gav den til ham. Munken tøvede med at tage den. Så slog mesteren ham.

Mesteren satte sig i den høje stol i hallen. En munk spurgte: *"Hvad med sværdets æg?"* *"Farligt! Farligt!"* råbte mesteren. Munken tøvede. Mesteren slog ham.

En eller anden spurgte: *"Dengang lægbroder Shih-shih trådte møllen for at male kornet, glemte han, at han bevægede foden, hvor var han da?"* *"Druknet i dybt forår!"* svarede mesteren.

Derpå fortsatte han: *"Jeg svigter ikke den, der kommer til mig, hvem det så end er. Jeg ved lige netop, hvor han kommer fra. Hvis han kommer gående på en bestemt måde, er det som om, han har mistet sig selv. Hvis ikke han kommer gående på en bestemt måde, er det som om, han har bundet sig selv uden reb. Spekuler ikke på må og få. En forståelse og ingen forståelse er begge misforståelser. Det siger jeg lige ud. Folk kan grine af mig så meget de vil. Nu har I stået længe nok, pas godt på jer selv."*

Fra den høje stol i hallen sagde mesteren: *"En mand på en ensom bjergtop har ingen vej at gå. En mand i et stærkt trafikeret vejkryds kan hverken komme frem eller tilbage."*

Mesteren indtog det høje sæde i hallen og sagde: *"Den ene har været på vej i al evighed, men er alligevel aldrig gået hjemmefra. Den anden er gået hjemmefra, men er alligevel ikke på vej. Hvem af dem er værdig til at blive belønnet af guder og mennesker?"* Derpå steg han ned.

Mesteren satte sig i det høje sæde, og en munk spurgte: *"Hvad er det første udsagn?"* Mesteren sagde: *"Når de tre essentielle aspekters segl løftes, ser man klart det cinnoberrøde aftryk. Uden mindste tøven kan vært og gæst igen skelnes."*

"Hvad med det andet udsagn?" Mesteren sagde: "Hvordan kunne Manjushri tillade Wu-chos udspørgen? Hvorfor modarbejder det formålstjenlige den livsaktivitet, som afskærer forestillingernes strøm?"

"Hvad er det tredje udsagn?" Mesteren sagde: "Læg mærke til marionetdukkernes optræden på scenen. Alle deres hop og spring afhænger af manden bag." Endvidere sagde mesteren: "Hvert udsagn må omfatte alle tre mysterier, og hvert mysterium må omfatte de tre essentielle aspekter. Hvorledes skal det forstås?"

Ved aftensammenkomsten sagde mesteren til de forsamlede: "Nogle gange fjerner jeg personen, men ikke miljøet. Somme tider fjerner jeg miljøet, men ikke personen. Undertiden fjerner jeg både personen og miljøet, og til tider fjerner jeg hverken personen eller miljøet."

En munk spurgte: "Hvordan fjerner De personen, men ikke miljøet?" Mesteren sagde: "Det varme solskin dækker jorden med sin brokade. Et barns hår er langt og fint som silkestråde." Munken spurgte: "Hvordan fjerner De miljøet, men ikke personen?" Mesteren sagde: "Kejserens magt udstrækker sig overalt. Generalen ved fronten har sluttet våbenhvile." Munken spurgte: "Hvordan fjerner De både personen og miljøet?" Mesteren sagde: "Provinserne Ping og Fen er helt afskåret fra centralmagten, de er isoleret fra alt og alle." Munken spurgte: "Hvordan er det, når De hverken fjerner personen eller miljøet?" Mesteren sagde: "Når kejseren stiger op på sin trone i juvelpaladset, bryder bønderne på markerne ud i sang."

Så sagde mesteren: "Hvis du vil lære Buddhas sandhed at kende, skal du søge den rigtige erkendelse. Når denne erkendelse er opnået, kan fødsel og død ikke røre dig, og du kan frit komme og gå. Du behøver ikke længere søge noget, for det vil komme helt af sig selv."

I gamle dage havde mine forgængere hver deres måde at træne eleverne på. Det eneste jeg pointerer er, at du ikke skal lade dig føre bag lyset af andre. Hvis du vil noget, så gør det! Tøv ikke! Idag kan praktikanterne ikke komme nogen vegne. Hvad fejler I? Det, der er i vejen, er, at I ikke har tillid til jer selv. Hvis du ikke har tillid til dig selv, vil du blive ved med at kvaje dig, og forvirret som du er, vil du blive manipuleret af alle mulige forhold og aldrig være dig selv. Alt, hvad der skal til er, at stoppe tankernes jagen efter noget. Du vil da leve ligesom Buddha og de gamle mestre.

Vil du vide hvem Buddha er? Han er ingen anden end dig selv, som står foran mig og lytter til min tale. Fordi du ikke har tillid til dig selv, går du rundt og søger efter nogen eller noget udenfor dig

selv. Selvom du skulle finde noget, vil det kun være tanker og ord. Nok så udmærkede de kan være, vil de ikke kunne give dig zen mestrenes levende erkendelse. Lad dig ikke narre! Som jeg ser det, er du ikke forskellig fra Buddha. Hvad savner du egentlig i dine mange daglige gøremål? Dine seks sanser hører aldrig op med at stråle guddommeligt! Hvis du kan se tilværelsen på denne måde, er du et menneske, som ikke har mere at gøre resten af livet.

Kære munke! Der er ingen fred i denne verden. Det er ligesom et hus i brand. Det er ikke et sted, hvor du kan blive ret længe. Den morderiske dæmon "forfængeligheden" slår pludselig til uden at tage hensyn til høj eller lav, gammel eller ung.

Hvis du ønsker at være ligesom Buddha og de gamle mestre, så søg ikke i det ydre. Din bevidstheds "rene" lys i dette øjeblik er Dharmakaya Buddha i dit eget hus. Din bevidstheds ikke-skelnende lys i dette øjeblik er Sambhogakaya i dit eget hus. Din bevidstheds ikke-dømmende lys i dette øjeblik er Nirmanakaya i dit eget hus. Dette treenige legeme er ingen anden end dig selv, som lytter til min tale lige nu for øjnene af mig.

Kære munke! I må lære den at kende, som bruger disse betegnelser. Han er det oprindelige ophav til alle buddhaerne, og hvert sted er hjemme for den, der følger vejen. Dit fysiske legeme sammensat af naturens elementer kan hverken tale om Buddhas sandhed eller lytte til den. Det kan din milt, mave, lever eller galle heller ikke og slet ikke det tomme rum. Så hvem er det, der kan tale om Buddhas sandhed og lytte til den? Det er netop dig, som umiskendelig står foran mig uden form og klart og tydeligt kan tale om Buddhas sandhed og lytte til den!

Hvis du kan erkende dette, er du som Buddha og de gamle mestre. Hvis du aldrig nogensinde lader dig afbryde, vil alt hvad dit øje kontakter være rigtigt. Når følelserne opstår, afbrydes indsigt-en, og når tankerne skifter, spaltes virkeligheden. På den måde sker der en "sjælevandring" i forskellige verdener, og det medfører alle slags lidelser. Som jeg ser det, er der ingen, som ikke dybest set er fuldkomne og frie.

I der følger vejen, bevidstheden er uden form og vidtstrakt i alle retninger:

I øjet kaldes den at se.

I øret kaldes den at høre.

I næsen kaldes den at lugte.

I munden kaldes den at tale.

I hænderne kaldes den at tage.

I fødderne kaldes den at gå.

Egentlig talt er det kun ét lys. Opdelt skelner man mellem de fem sanser og tanken. Fordi sindet i virkeligheden ikke er til, er du fri, hvor som helst du er. Hvorfor siger jeg alt dette? Det gør jeg, fordi I, der følger vejen, ikke kan forhindre jeres sind i at søge overalt, og fordi I bekymrer jer for meget over de gamle mestres skøre påfund. Det sande menneske er nemlig blot i overensstemmelse med enhver situation, som den er, og drager nytte af sine erfaringer. Når han accepterer tingene, som de kommer, tager han tøj på. Når han ønsker at gå, går han, når han ønsker at sidde, sidder han. Han tænker aldrig på at blive en buddha. Hvorfor det? En gammel mester sagde: Hvis du bevidst søger buddha, vil buddha blot bliver et stort symbol på fødsel og død.

Kære munke, tiden er kostbar! Alligevel styrter I frem og tilbage, studerer zen, mediterer, lærer om vejen, lærer navne og sætninger udenad, søger buddha, søger en gammel mester eller en god lærer og spekulerer over alt muligt. I der følger vejen, tag ikke fejl! Når alt kommer til alt, har I hver især en fader og en moder. Hvad søger i egentlig? Prøv at vende jeres eget lys indad mod jer selv! En gammel mester sagde: Yajnadatta troede, at han havde mistet sit hoved, men da han stoppede sin afsindige søgen efter det, faldt han endelig til ro.

Kære munke, vær blot ganske almindelige og afhold jer fra altfor fantasifulde forestillinger. Der er mange kronragede munke, som ikke kender forskel på rigtig og forkert. De ser ånder og dæmoner, peger mod øst og peger mod vest, vil have godt vejr eller regn osv. Det er meget vigtigt, at I kommer til at se tingene klart, og at I kommer til den rigtige erkendelse. Så kan I gå jeres egne veje og møde verden uden at blive narret af okkultisterne.

Der er intet mere prisværdigt end den, der ikke længere søger noget. Lad være med at stræbe efter noget, vær bare jer selv og helt almindelige. Men I farer fra den ene til den anden for at søge hjælp, den er hel gal! Du tænker kun på at finde buddha, men Buddha er kun et navn. Ved du ikke hvad det er, du prøver på at finde? Alle de gamle mestre i alle kulturer har kun søgt sandheden. I der følger vejen idag, skal kun søge sandheden. Find sandheden og få en ende på denne søgen! Indtil da må du blive ved med at forvandle dig til den ene eller den anden af de seks eksistentielle tilstande.

Hvad er sandheden? Sandheden er bevidsthedens væsen. Bevidsthedens væsen er uden form. Den spreder sig i alle retninger og viser sin aktivitet lige for øjnene af dig. Da mennesker ikke har

den nødvendige tillid til den, tager de til takke med navne og ord, og prøver at forstå Buddhas sandhed gennem de skrevne ord. Himmel og jord er langt fra hinanden.

Når en gammel bjergmunk som jeg taler om sandheden, hvilken sandhed taler jeg da om? Jeg taler om den grundlæggende bevidsthed. Den gennemtrænger alt. Den er i det verdslige og i det hellige, i det rene og forurenede, i det fine og grove. Men det vigtige er, at du ikke sætter etiketter på, som for eksempel fin eller grov eller verdslig og hellig. Tro ikke at du ved at benævne noget også kender det. Det fine og grove, det verdslige og hellige kan ikke erkendes af mennesket kun gennem navne. Erkend det og brug det, men sæt ikke etiketter på. Dette kaldes det "mystiske princip".

Min dharmatale er anderledes end alle andres. Selv om en Manjushri eller en Samantabhadra skulle vise sig for mig og spørge om sandheden, ville jeg hurtigt gennemskue dem. Når denne gamle munk sidder helt stille, og en eller anden kommer for at spørge om noget, kan jeg straks bedømme ham. Hvorfor det? Fordi min måde at se tingene på er anderledes. I det ydre gør jeg ikke forskel på helligt og profant. I det indre klæber jeg ikke til den ubevægelige basis tilstand. Da jeg ser klart igennem alt, har jeg ingen tvivl.

I der følger vejen, hvad angår Buddhas sandhed er det ikke nødvendigt at gøre en indsats. Du skal blot være et ganske almindeligt menneske uden at gøre noget særligt, gå på WC, tage tøj på, spise og sove når du er træt. De dumme ler af dig, men den vise mand forstår. En gammel mester sagde: At arbejde for materielle ting er idiotisk. Vær blot din egen herre i enhver situation, og der hvor du er, er sandheden."

*****

MOTIVER, af Anzan Hoshin sensei, fra bogen: *"Before Thinking. Saturday Morning Dharma Talks"*, oversat af Tim Pallis

Vi kommer her med alle slags motiver og alle mulige forståelser. Disse motiver og forståelser er sædvanligvis ret uklare for os. De er som en mængde vage og skiftende følelser. Men når vi sidder og prøver at huske og har disse følelser, konstaterer vi, at dét kun er at fare vild i tankerne, og vi bliver nødt til at vende tilbage til åndedrættet, tilbage til kun at sidde her.

Det kan være meget forvirrende kun at være opmærksom på det der faktisk foregår. Der var en

student, som var dødsens angst for højder. Det var en ren fobi. Hun blev hver gang helt stiv og anspændt og mistede fuldkommen balancefornemmelsen. Da hun havde siddet et par måneder skete der noget. Hun sad kun på gulvet med ansigtet mod en væg, ikke på en klippeafsats eller på kanten af en brønd eller på toppen af en stige. En dag skulle hun så op på en stige for at skifte en elektrisk pære, og det var først, da hun var halvvejs ned af stigen, at hun opdagede, at det ikke engang var faldet hende ind, at hun overhovedet ikke var bange mere. Hvordan det så end var gået til, så havde hun ikke højdeskræk længere. Hun kravlede op på stigen igen og kikkede ned, kravlede ned af stigen igen, op på stigen, ned af stigen, intet.

Sådan er det med så mange ting, som karakteriserer os. De er ganske enkelt vaner, og på en eller anden måde begynder de at åbne og falde væk, når vi praktiserer. Vi ved ikke hvordan og hvornår, for det er ikke så meget os, der opgiver vore vaner, som det er dem, der dumper os. Det morsomme er, at når et af disse vanemønstre virkelig åbner, når det faktisk falder væk, så leder vi efter det. Vi leder efter det og undrer os over, hvor det er, og føler os alene foruden. Men så opdager vi, at vi ganske enkelt ikke er i stand til at føle det mere, ikke i stand til at blive fastholdt af det, ikke i stand til at blive usikker og ikke i stand til at frygte.

Frygtløshed, åbenhed og klarhed er ikke noget vi fremstiller gennem vor praksis, det er ganske enkelt det, som er nuværende for os, når vi ikke blokerer for dem.

Enhver klar forståelse af vor praksis er kun nuværende, når vi praktiserer. Vi kan kun forstå praksis i og med vor praksis. Ingen af vore motiver har noget at gøre med det, vor praksis egentlig talt drejer sig om. Jo mere vi praktiserer, jo mere forstår vi, hvad praksis handler om. Jo dybere vor praksis er, og jo mere vi "drukner" i praksis, jo mere forstår vi det store ocean af praksis.

For virkelig at forstå praksis må man være villig til at dø. Man må være villig til at fødes påny hvert øjeblik. Man må være villig til at udforske sit liv, således som det faktisk foreligger. Du må være villig til at drukne i dit liv.

Praksis ér liv. Det er ikke noget vi foretager os i vort liv. Praksis er at være opmærksom på vort liv, som det er. Det er at leve dette liv, som det er. For virkelig at forstå praksis, må vi forstå, hvad dette liv er. For at forstå praksis, må vi forstå hvem og hvad vi hver især er.

Nu tilbage til studenten med højdeskrækken. Et par uger senere talte hun med nogle venner, og som i de fleste af den slags samtaler, fortalte de hverandre om deres hemmeligheder og tilbøjeligheder, udvekslede dem på kryds og tværs i lokalet, idet de sammenlignede sympatier og

antipatier. Og den dag drejede det sig netop om fobier, og derfor nævnede hun uden at tænke videre over det, at hun altid havde været dødsensangst for højder. I det øjeblik hun sagde dette, indså hun, at hun ikke længere havde højdeskræk, men stadig tænkte at hun havde det. Hun tænkte stadig om sig selv på den måde.

Vore tanker og følelser er sædvanligvis langt bagud for det der faktisk sker. De er baseret på en særlig udgiven version af hvad der er sket i fortiden. De er blot erindringer. De er det, som ikke længere er.

Praksis er det, der er, lige nu. Og derfor kan den ikke pågribes af tanker og følelser. Det er udfoldelsen af, overgivelsen til og åbningen af dét, der viser sig som ens hud, kød, ben og marv. Det er det, der får ens hjerte til at slå. Det er luften, som strømmer ind og ud af ens ansigt. Det er det, der viser sig som den blå himmel, sommervarmen og insekterne i græsset.

At forstå vor praksis kan kun melde sig gennem praksis. Forståelse af vort liv melder sig kun, når der ingen adskillelse er mellem os selv og vort liv. Måske kan vi opleve et sådant øjeblik, og måske vil vi tænke: "Oh! Det er hvad praksis handler om." Men da har vi allerede misforstået det. Praksis er at se alle de måder, hvorpå vi adskiller os selv fra vort liv. Det er at se hver enkelt fortolkning, tankemønster og følelse og at åbne dem alle for erfaringens vidtstrakthed, således at der til syvende og sidst, i begyndelsen, hvert øjeblik, ingen mulighed er for adskillelse overhovedet. Praksis drejer sig ikke om at skabe eller opleve nogle få øjeblikke, her og der, af at leve uden adskillelse. Realisering er ikke en række af åbenbarelses.

Livets vidtstrakthed er netop hvad det er! Spørgsmålet er egentlig: Hvorfor oplever man ikke altid tingene på den måde? Hvorfor undgår man sit liv? Hvordan kan det være, at man undviger sin egen vidde? Hvordan kan det være, at man bliver ved med at lade som om man ikke er buddha?

Praksis er et åbent rum, hvori vi kan se alle de små knuder, som vi hele tiden binder i luften, alle de små spil, som vi bliver ved med at spille for at holde os selv beskæftiget og for at fylde vort liv. Indtil vi endelig indser, at disse knuder kun er bundet i luften, og at luften, åndedrættet og himlen er det samme.

Praksis er at forstå sit sind, forstå sit legeme og at forstå sit liv. Derfor har den ikke noget at gøre med ens tanker og følelser. Den er fuldkommen og aldeles upersonlig, den er forbandet ligeglads med os, fordi den er altfor intim til at være personlig. Den handler ikke kun om en selv, men om

hver eneste eksistens. Den drejer sig om den, der tænker tankerne og følelserne, den som hører disse lyde.

Praksis åbner en vidde for os, som præsenterer sig som enhver detalje, hvert åndedræt, hvert øjeblik, hver eksistens og hvert græsstrå. Denne vidtstrakthed er ikke et resultat af at slå alt sammen til et eller andet konglomerat af enhed. Det er at splintre alt i millioner af glasskår og derpå se, at hver eneste indeholder alle.

Praksis er så intim, at den ikke kan være personlig, så derfor sidder vi på rad og række. Derfor gør vi de ting vi gør her i zendoen samtidig og synkroniseret. Templets miljø viser én, at praksis ikke kun er at sidde. Praksis er hvorledes man står op, hvorledes man blinker og hvorledes man hører. Praksis har direkte noget at gøre med opfattelse og erkendelse, og med hvordan man lever sin verden, med hvad dette liv er, og hvad denne verden er.

Så ... hvem ved hvad vi gør her?

Vi gør kun dette.

God fornøjelse!